

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-30 Haziran 2026

Sayı: 82

Fiyat: 20 TL

“NATO zirvesine karşı yükseltilecek her ses emperyalizme, sömürüye ve savaşa karşı verilen mücadeleyi büyütecektir. Ülkenin gerçek bağımsızlığı ise bu sorunun gerçek kaynağı olan sermaye egemenliğinin ve emperyalist bağımlılık ilişkilerinin tasfiyesiyle mümkündür. Bunun yolu da işçi sınıfının öncülüğünde yürütülecek mücadeleden geçmektedir.”

Her ne kadar ülkenin bezirgân siyasetçileri, açgözlü kapitalistleri, onların burjuva basınındaki kalemlerleri “bağımsızlık” söylemini dillerinden düşürmeseler de, Türkiye emperyalizme göbekten bağımlı bir ülkedir. Bu acı gerçeğin arkasında sermaye sınıfının uluslararası sermaye ile girdiği çok yönlü ilişkiler yatmaktadır.

Bu bağımlılık sadece bugünün ürünü değildir. Kökleri Osmanlı İmparatorluğu’nun son dönemlerine kadar uzanır. Ülke ekonomisi dış borçlar ve kapitülasyonlarla Avrupa sermayesinin denetimine açılmış, halkın emeği ve ülkenin kaynakları yabancı sermayenin çıkarları doğrultusunda sömürülmüştür. İkinci Dünya Savaşı sonrasında devreye giren Marshall Yardımlarıyla ülkeye yoğun yabancı sermaye girişi yaşanmıştır. Bu sermayeyle iç içe büyüyen yerli burjuvazi emperyalistlerle birlikte cebini doldurup hızla güç kazanmıştır. İşçi ve emekçilere düşen ise ağır bir sömürü düzeninin yükünü taşımak olmuştur.

1960’lı yıllarda yükselen anti-emperyalist gençlik hareketi, işçi sınıfı mücadelesi ve sosyalist hareket bu bağımlılık ilişkilerine karşı önemli bir direnç odağı olmuştur. Ancak sermaye sınıfı

bu yükselişi bastırmak için emperyalist merkezlerle iş birliği içinde hareket ederek darbeler, provokasyonlar, katliamlar ve baskı politikalarıyla sömürü düzenini korumaya girişmiştir. 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri aynı zamanda emperyalist merkezlerde planlanmıştır.

1980 askeri faşist darbesiyle işçi hareketi ve sosyalist hareketin ezilmesinin ardından uygulanan neoliberal politikalar emperyalist bağımlılığı daha da pekiştirmiştir. Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma rejimi ve dış borca dayalı büyüme gibi politikalar ülke ekonomisini uluslararası sermayeye daha bağımlı hale getirmiştir. Bugün yaşanan ekonomik krizler, yüksek enflasyon, işsizlik ve yoksulluk aynı zamanda ülkede hâkim olan emperyalist tahakkümün, ülke politikalarına dış merkezlerin müdahalelerinin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Emperyalizme bağımlılık yalnızca dış politikada ülkenin emperyalist güçlerin çıkarlarına mahkûm edilmesi değil; aynı zamanda emekçi halka yoksulluğun, baskı ve sömürünün dayatılması anlamına gelmektedir.

Elbette emperyalizm yalnızca ekonomik sömürü düzeni değildir. Aynı zamanda askeri üsler, savaşlar, bölgesel müdahaleler ve

halkları birbirine düşman eden politikalar üzerinden işleyen bir saldırganlık ve savaş sistemidir. NATO ise bu sistemin başlıca araçlarından biridir.

Önümüzdeki dönemde Türkiye’de gerçekleştirilecek NATO Zirvesi, emperyalist güçlerin bölgesel hesaplarını, savaş ve saldırganlık politikalarını yeniden değerlendireceği bir platform olacaktır.

Bu toplantıya sadece diplomatik ya da askeri bir organizasyon olarak bakılamaz. Bu savaş konseyine karşı çıkmak, ülkenin emperyalist baskı, savaş ve sömürü politikalarına boyun eğmesine karşı çıkmaktır. NATO karşıtlığı aynı zamanda emperyalizme bağımlı düzene, bu düzenin sahibi olan sermaye sınıfına ve onun çıkarlarının yılmaz savunuculuğunu yapan iktidar politikalarına karşı çıkmak demektir. Bu yüzden hem ülkenin bağımsızlığını savunan hem de içinde yaşadığı sömürü düzenine karşı çıkan her işçi bu zirvenin ülkesinde toplanmasına karşı çıkmalıdır.

Bugün NATO karşıtı güçler zirveyi engelleyecek durumda olmayabilir. Ancak asıl görev bu zirveyi emperyalizme karşı mücadeleyi büyütmek bir

olanağına dönüştürmektir. Unutulmamalıdır ki, NATO karşıtlığı yalnızca dünyayı kana bulayan bu savaş örgütüne insani, ahlaki ve politik bir karşı koyuş değildir. Aynı zamanda emekçilerin ekmeğini, geleceğini ve ülkenin bağımsızlığını savunmanın da bir parçasıdır.

Bu nedenle NATO zirvesine emperyalizme karşı mücadeleyi büyütmek bir vesilesi olarak yaklaşılmalıdır. Her işçi, her emekçi, her genç ve her ilerici insan bulunduğu her yerde bu karşı çıkışı büyütmeli, fabrikasında, okulunda, mahallesinde NATO’nun ve emperyalizmin gerçek yüzünü teşhir etmelidir.

NATO zirvesine karşı yükseltilecek her ses emperyalizme, sömürüye ve savaşa karşı verilen mücadeleyi büyütecektir. Ülkenin gerçek bağımsızlığı ise bu sorunun gerçek kaynağı olan sermaye egemenliğinin ve emperyalist bağımlılık ilişkilerinin tasfiyesiyle mümkündür. Bunun yolu da işçi sınıfının öncülüğünde yürütülecek mücadeleden geçmektedir.

Emekçilerin kendi kaderine sahip olduğu kendi iktidarının ifadesi olan sosyalist bir Türkiye, bağımsızlığın da tek gerçek güvencesidir.

Mehmet Şimşek pişkinlikte sınır tanımıyor!

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, katıldığı bir televizyon programında kapitalistlere yapılan devasa bir kıyağı adeta bir lütuf gibi sundu: Üretim yapan kurumlar için kurumlar vergisi oranı, yerli-yabancı ayırımı gözetmeksizin yüzde 12,5'e indirilmiş!

İşçi sınıfı açlık sınırının altındaki asgari ücrete ve ağır vergi dilimlerine mahkûm edilirken, patronlara kâr kapıları bir kez daha ardına kadar açılıyor. Bakan Şimşek ise hızını alamayıp buna rağmen vergi ödemeyecek şirketler karşısındaki durum için *"Bu saatten sonra bir de yüzde 12,5 için vergi kaçırmaya çalışırlarsa 'Allah ıslah etsin' derim."* diyor.

Soruyoruz: Bu ülkeyi bir anonim şirket gibi yönetenler, ne zamandan beri kâr rekorları kıran milyarlar vergi vermeye razı etmek için kamusal yetkilerini değil de beddua mekanizmasını kullanıyor?

İşçi sınıfı söz konusu olduğunda devletin tüm ceza, denetim, icra ve haciz mekanizmaları tıkr tıkr işlerken; vergi kaçırmayı, vergi sıfırlamayı ve teşvik yağmasını bir yaşam biçimi haline getiren patronlara karşı neden yalnızca *"Allah ıslah etsin"* demek dışında neden bir önlem alınmıyor.

Bu üslup, açık bir acziyetin değil, sermaye sınıfıyla kurulan suç ortaklığının, sınıf iş birliğinin alaycı bir itirafıdır.

Bugün Türkiye'de vergi yükü emekçilerin sırtına bindiriliyor. Zenginlerden neredeyse vergi alınmayan bir düzende devlet, işçiye ve emekçiye geldiğinde dolaylı ve doğrudan vergilerle adeta bir soygun düzeni işletiyor. Daha ücretimizi almadan, bordromuzdan peşin peşin kesilen gelir vergisi yüzde 15'ten başlayıp yüzde 40'lara kadar çıkarken, devasa holdinglerin kârları üzerinden ödedikleri vergiler yüzde 12,5'e düşürülüyor. Üstelik bu da yetmiyor; her gün yeni "vergi muafiyeti" ve "teşvik"lerle patronların kasası daha da dolduruluyor.

Amaç ne? *"Yatırım çekmek, sermayenin dışarı kaçmasını engellemek."* Yani yerli ve milli

olma iddiasındaki iktidarın Bakanı açıkça diyor ki: *"Eğer patronları yeterince zengin etmezsek, işçinin kanını emmelerine daha fazla izin vermezsek bu ülkeyi terk ederler."*

İşte kapitalist devletin ve onun bakanının gerçek yüzü budur! Onların *"Türkiye Yüzyılı"* vizyonu, patronlar için dikensiz bir gül bahçesi, işçi sınıfı için ise bitmek bilmeyen bir sömürü ve kölelik düzenidir.

Yüzde 12,5'lik komik vergi oranlarını bile ödemeyen, lüks villalarda, yatlarda sefa süren asalaklar karşısında işçilerin sabrı tükenmektedir. Bizleri enflasyon canavarına, hayat pahalılığına yem eden; açlık sınırındaki ücretlerimizden kuruşu kuruşuna vergi kesen bu düzenden hesap soracağız.

Sömürücü zorbaları, işçi sınıfının örgütlü gücüyle *"ıslah edeceğiz!"*

Emeğin Kurtuluşu
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0082 *
Fiyatı: 20 ₺ * 16-30 Haziran 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşdoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Sermayenin kanlı "adalet" sarayı

Türkiye işçi sınıfı, sermayenin ve onun korucu zırhı olan devletin gerçek yüzünü her gün yeni bir vahşetle, yeni bir saldırganlıkla yeniden görüyor. Bunun en çarpıcı, en çıplak ve en ikiyüzlü örneklerinden biri 13 Haziran günü Ankara'da, yapımı süren yeni Adalet Sarayı şantiyesinde yaşandı.

Rönesans Holding'in ana yüklenici, Gül Pa İnşaat'ın ise taşeron olduğu dev şantiyede, hakkını arayan Dev Yapı-İş üyesi inşaat işçileri patronların beslemeleri tarafından bıçaklı ve sopalı saldırıya uğradı.

İşçiler, adına *"Adalet Sarayı"* denilen; içinde hukukun, hakkın ve adaletin dağıtılacağı iddia edilen

devasa bir binanın gölgesinde kan revan içinde bırakıldı. Alın terlerinin karşılığını, gasp edilen izin haklarını ve elden ödenen ücretlerini talep eden işçilere sermaye düzeni, kamp alanından zorla tahliye, tehdit ve nihayetinde üç işçi kardeşimizin hayatına kast eden saldırılarla yanıt verdi.

İşte kapitalizmin ve egemen sınıfın *"adalet"* anlayışı tam olarak budur. İşçiye gelince hukuku eğip bükün, patrona gelince kolluk gücünü ve taşeron çetelerini devreye sokan bu düzen, inşa ettiği binaların harcına işçinin kanını karıştırmaktan çekinmiyor.

Saraylar yükselirken, o sarayların yükseldiği şantiyelerde işçinin payına düşen açlık, güvencesizlik,

sömürü ve hakkını isteyince taşlı sopalı saldırı oluyor. Sözde *"adalet"* dağıtacak binalar bile işçi kanıyla ve işçi düşmanlığıyla yükseliyor.

Bu durum, burjuva adaletinin kimin için işlediğinin, o devasa binaların aslında kimin sömürsünü gizlemek için birer anıt gibi dikildiğinin en veciz, en açık ve en net kanıtıdır.

Rönesanslar, GülPalar ve onların arkasındaki bu çürümüş düzenin sahipleri bilmelidir ki; işçi sınıfı ne o sarayların ihtişamına kanacak ne de bıçaklı, sopalı çetelerin saldırılarına boyun eğecektir.

İşçi sınıfının örgütlü birliği, sermaye düzeninin kanlı adaletini de yenecektir.

Emeğin yağması üzerine kurulmuş bir hanedanlık!

Geçtiğimiz günlerde Koç Holding'in 100. Yılı kutlaması yapıldı. Ülkenin en büyük sermayesinin yüzüncü yılında yüzler gülüyor, ulaşılan seviyenin “gururu” her fırsatta vurgulanıyordu.

Geniş bir davetli listesi vardı. Memleketin hatırı sayılır sermayedarları, saray erkanının birinci dereceden temsilcileri, sermaye partilerinin başkan ve yöneticileri yan yana gelmişlerdi. Onlar da Ömer Koç'un “gurur vesilesi yaptığı” tabloyu el birliğiyle gerçekleştirmiş olmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Koç sermayesinin üzerinde oturduğu servetin esas kaynağı olan işçiler ise yoktu bu kutlamada!

Davette Koç Holding'in “büyük başarı öyküsü”ne övgü üstüne övgüler yağdı. “İstihdama sağladığı katkı”, “ülkenin rekabet gücünü artıran yaklaşımı”, Vehbi Koç'un “girişimciliği”, “cesareti”, “uzak görüşlülüğü” vb. vurgulandı...

Koç Holding demek bir yanıla cumhuriyet tarihi demek. İlk yıllarından itibaren desteklenip palazlandırılan burjuvazi, emek sömürüsü üzerine inşa edilen sermaye düzeni demek... Savaş yıllarının rantiyeciliği, karaborsacılığı, emperyalist şirketlerle kurulan ilişkiler, Amerika ve NATO ile yapılan kölece anlaşmalar, askeri darbeler demek... Emeğin yağmalanması üzerine kurulmuş bir hanedanlık demek... Ömer Koç'un anlatımıyla, “60 ülkede 120 bin çalışanı” olan,

“ülke ihracatının yüzde 8'ini” gerçekleştiren, “ilk anonim şirket, ilk endüstriyel girişim, ilk uluslararası ortaklık, ilk halka arz, ilk holding”... Ve bugün Tüpraş, Tofaş, Ford, Arçelik, Türk Traktör ve diğerleri...

İşte işçilerin alınterini gasp ederek büyüyen, sermaye devletinin var gücüyle önünü açtığı, burjuva siyasetinin karşısında hizaya geçtiği, ülkenin zor yıllarında korunup teşvik edilen, askeri darbe dönemleri darbeyi destekleyen, diğer zamanlarda demokrasi havarisi kesilen Koç'un “gurur” ile ifade edilen milyar dolarlık saygınlığının tablosu...

AKP-MHP ikilisinden CHP'sine hepsi oradaydı. Sermaye düzeninin koçbaşının gülen yüzünü selamlıyor ve topluma propaganda ediyorlardı. Açlığı, yoksulluğu, kölece çalışma ve yaşam koşullarını reva gördükleri işçilere ve emekçilere “gurur”dan söz ediyorlardı. Siyasal yaşamda çatışan CHP ve MHP liderleri el ele ve diz dize, Koç sermayesinin kâr rekorlarının mutluluğunu paylaşıyorlardı. İşçi ve emekçilerin sırtından kazanılan kârların burjuva siyasetinin temelini oluşturduğunun fotoğrafını veriyorlardı.

Azgın bir sömürünün ürünü bu “gurur” tablosu karşısında işçi ve emekçilere düşen mücadeleyi yükseltmektir. Yağmalanan emeğimiz, gasp edilen geleceğimiz için işçiler birleşmeli, sermayenin sömürü düzenine karşı ayağa kalkmalıdır.

Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

CHP yönetiminin yargı eliyle görevden uzaklaştırılması ve Kemal Kılıçdaroğlu'nun “Mutlak Butlan” kararı üzerinden partinin başına getirilmesi, Türkiye'de siyasal rejimin vardığı noktayı bir kez daha gözler önüne serdi. Yaşananlar yalnızca iktidarın kendi çıkarları doğrultusunda hukuku, yargıyı ve devlet kurumlarını nasıl bir siyasal silaha dönüştürdüğünün yeni bir örneği değildir. Ana muhalefet partisinin yönetiminin mahkeme kararlarıyla, siyasi müdahalelerle ve açık zorbalık yöntemleriyle değiştirilmeye çalışılması, bu ülkede artık burjuva partilerin bile güvende olmadığını göstermektedir.

Sermaye sınıfının ve emperyalist güçlerin desteğini arkasına alan Saray rejimi, iktidarı için tehdit olarak gördüğü her odağı baskı altına almakta, ezmeye ya da kendi sınırları içinde hareket etmeye zorlamaktadır. Gözaltılar, tutuklamalar ve baskılar olağan yönetim biçimi hâline gelmektedir.

Elbette hedefte olan yalnızca Saray rejiminin CHP gibi olası alternatifleri değildir. Bu saldırgan politikalar, hakkını arayan işçileri, kadınları, gençleri, öğrencileri, ilericileri ve devrimcileri de kapsamaktadır. Her geçen gün derinleşen ekonomik kriz başta olmak üzere yaşanan çok yönlü krizleri yönetmekte zorlanan iktidarın, bundan sonra da bu politikaları artırarak sürdüreceği açıktır. Nitekim her türlü hak arama eyleminin giderek daha fazla hukuk ve polis terörünün hedefi hâline gelmesi, muhalif basın üzerindeki baskılar ve ileric-i devrimci güçlere yönelik operasyonlar, kurulmaya çalışılan baskı rejiminin esas hedefinin işçi sınıfı ve emekçiler olduğunu göstermektedir.

Bütün bunlar sorunun sadece düzen partileri arasında bir iktidar mücadelesi olmadığına işaret etmektedir. İşçi sınıfına

ve emekçilere yönelik ekonomik saldırıların kesintisiz biçimde sürdürülebilmesi için de böylesi bir baskı ortamına hem iktidar hem de sermaye sınıfı tarafından ihtiyaç duyulmaktadır. Düşük ücret politikaları, grev yasakları, sendikal örgütlenmenin önüne çıkarılan engeller, sosyal haklara dönük saldırılar ancak baskı ve zorbalık koşullarında hayata geçirilebildiği bütün tarihsel örneklerin gösterdiği bir gerçektir.

Hal böyleyken, büyüyen öfkeye ve biriken toplumsal hoşnutsuzluğa rağmen Saray rejiminin önu alınamayan saldırılarının nasıl durdurulacağı sorusu ise orta yerde durmaktadır. Bir tarafta baskı ve zorbalıkta sınır tanımayan bir iktidar, diğer tarafta ise bütün umutları seçim sandığına bağlayan, bugün iktidarın saldırılarının hedefi olsa da özünde sermaye düzeninin çıkarını esas almaya devam edecek olan bir düzen muhalefeti bulunmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçiler ise bu ikilem arasında tercihe zorlanmaktadır.

Oysa işçi sınıfı ve emekçi kitleler için çıkış yolu ne iktidarın baskı politikalarına boyun eğmek ne de CHP gibi düzen partilerinin peşine takılıp, kurtuluşu seçim hesaplarında aramaktır. Gerçek çıkış yolu, işçilerin ve emekçilerin kendi bağımsız sınıf çıkarları temelinde örgütlenmesi, mücadele etmesi ve kendi gücüne güvenmesidir.

Saray rejiminin saldırılarını püskürtecek olan da sermaye düzeninin yarattığı sömürü ve yoksulluğa son verecek olan da işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir. Açlıkla, işsizlikle, güvencesizlikle, baskı ve zorbalıkla kuşatılan tüm toplumsal kesimlerin tabandan örgütlenmesi ve ortak mücadele hattında birleşmesi bugün her zamankinden daha büyük bir zorunluluktur.

Bizleri kurtaracak ancak kendi birliğimiz ve örgütlü mücadelemizdir.

“7-8 Temmuz’da Ankara’ya!..”

7-8 Temmuz’da Ankara’da düzenlenecek NATO başkanlar zirvesi öncesinde, bu zirveye karşı bir araya gelen kurumların oluşturduğu NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik bileşeni BDSP’den Onur İnce ile yaklaşan zirve, buna karşı süregiden mücadele ve zirve günü gerçekleştirilecek eylemler üzerine konuştuk.

Zirveye artık çok az bir zaman kaldı. Sizin de parçası olduğunuz NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik çalışmalarını hakkında bilgi verir misiniz?

NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik, zirveden aylar önce kuruldu. Geçtiğimiz yılın sonunda savaş ve saldırganlık karşısında anti-emperyalist mücadele gündemli tartışmaların bir sonucu olarak ilerici devrimci bir mücadele odağı yaratma hedefi ve NATO Zirvesi gündeminin bir sonucu olarak Birlik tartışmaları devam etti. 28 Şubat’ta tam da ABD-İsrail’in İran’a yönelik saldırısının gerçekleştiği gün Birlik kuruluş deklarasyonunu bir basın toplantısıyla kamuoyuyla paylaştı. O tarihten bu yana faaliyet gösteren birliğin ilk dönemi daha çok tartışmalarla ve sınırlı pratiklerle sürdü. Özellikle 1 Mayıs’ın ve ona dair tartışmaların geride kalmasıyla birlikte faaliyetler hız kazandı.

Şu anda Birlik çalışmalarına her biri farklı düzeylerde olmakla beraber 34 kurum imzacı olmuş durumda. İstanbul dışında Ankara ve İzmir gibi şehirlerde de aynı amaçla kurulmuş ve İstanbul’la koordineli hareket eden yapılar bulunuyor. Ayrıca yine Birlik’le koordineli hareket eden gençlik oluşumları da mevcut.

Bugüne kadar çeşitli illerde eylem ve etkinlikler düzenlendi. Bunun yanı sıra afiş ve bildiri gibi propaganda araçları üzerinden işçi sınıfı ve emekçiler, NATO zirvesine karşı tutum almaya, daha geniş anlamda ise emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına karşı mücadeleye çağrılıyor.

NATO Zirvesi’nin önemi ve özellikle emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının bölgemizde yoğunlaştığı düşünüldüğünde, uzun sayılabilecek bir zaman önce kurulmuş ve ağırlığını devrimci sosyalist kurumların oluşturduğu bir birliğin çok daha aktif bir varlık göstermesi gerekmez miydi?

Eğer yakın zamanda başlatılan zirve karşıtı tüm güçler arasında anlayış ve eylem birliği sağlamayı amaçlayan koordinasyon toplantıları sayılmazsa, NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik hâlihazırda ilerici ve devrimci güçlerin tek ortak platformu olma özelliğini koruyor.

Elbette birliği oluşturan güçlerin toplumsal muhalefetin en diri kesimlerinden bazılarını içerdiği düşünüldüğünde, bugüne kadar yapılanların ötesine geçilmesi gerekirdi.

Yine de özellikle gerçekleştirilen

eylemlere ve kitlelere dönük çağrı faaliyetlerine bakıldığında, birliğin NATO ve emperyalist savaş karşıtı mücadele içinde önemli bir yer tuttuğunu söylemek gerekir.

Bununla birlikte daha organize, yüzü kitlelere daha fazla dönük, işçi sınıfının gündelik sorunlarıyla, özellikle kriz ve emekçilerin yaşam koşulları ile emperyalizm ve NATO gerçeği arasında daha güçlü bağ kuran bir hattın örülmesi mümkündü. Bu anlamda daha güçlü bir inisiyatif sergilenebilirdi.

Buradaki zayıflığı, ilerici ve devrimci güçlerin mevcut sınır ve zayıflıklarından bağımsız düşünmemek gerekiyor.

Daha geniş bir koordinasyon oluşumundan söz ettiniz, bununla ilgili bilgi verir misiniz?

NATO Zirvesi’nin yaklaşmasıyla Birlik dışındaki güçlerle görüşmeler gerçekleştirmek için bir planlama yapılmıştı. Burada amaç asgari müştereklerde ortaklaşma amacıyla bir koordinasyonun kurulmasını sağlamaktı. Bir dizi görüşme de gerçekleştirdik. Bu sırada bir dizi aydın, akademisyen ve sanatçının çağrısıyla 19 Mayıs’ta toplanan NATO ve Savaş Karşıtı Forum’da da koordinasyon kurulması noktasında fikir birliği oluşturuldu. Haziran ayı başında da ilk koordinasyon toplantıları başlamış oldu. Koordinasyon, yukarıda da ifade ettiğim gibi, zirve karşıtı güçler arasında eylem süreçlerinde ve mümkün olduğu ölçüde bazı şiar, pratik ve yaklaşımlarda ortaklaşmayı hedefliyor.

Doğal olarak bu toplantıların bugüne kadarki ana gündemlerinden birini 7-8 Temmuz zirve günlerinde yapılacak protestolar ve öncesindeki hazırlık eylemleri oluşturuyor.

Henüz tam bir ortaklık sağlanamamış olsa da 27-28 Haziran ve 5 Temmuz günlerinde bir dizi yerelde eylem planları yapılmış durumda. Örneğin 27 Haziran’da İstanbul’da Trump Towers önünde, 5 Temmuz’da da Kadıköy’de kitlesel bir eylem planı

var. Yine 5 Temmuz’da Ankara’da da bir miting yapılması fikri öne çıkıyor. Ayrıca “İstenmiyorsunuz” şiarı etrafında bir ortaklaşma da sağlanmış durumda.

Bizim açımızdan NATO karşıtı eylemlerin parçalı, zayıf ve dağınık geçmemesi için daha net bir ortaklaşma önemlidir. Mesele yer ve zaman tartışmalarına boğulmak yerine, tüm güçlerin bir araya geldiği, daha güçlü ve ortak bir hattın örülmesi meselesidir.

Kendi adıma diğer önemli bir başlık ise 7-8 Temmuz zirve günlerinde yapılacak eylemler. Biz, yasaklama ve baskı politikalarına rağmen zirve sırasında Ankara’da olunmasının önemli olduğunu düşünüyoruz ve hazırlıklarımızı buna göre yapıyoruz.

Öncesinde yapılacak mitinglerin ardından, 7-8 Temmuz’da yapılacak eylemlerin de dağınık kadro eylemlerinden öte, en geniş kesimleri içine alabilecek, açık çağrılı, kitlesel ve meşru eylemler olarak kurgulanması gerektiğini düşünüyoruz.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

Önümüzde duran en yakıcı görev, 7-8 Temmuz’da Ankara’da toplanacak savaş baronlarını olabilecek en kitlesel şekilde karşılamaktır. Bunun birinci adımı, NATO ve emperyalist savaş gerçekliğini işçi ve emekçilere sistematik biçimde anlatmaktır.

22 yıl aradan sonra NATO Zirvesi’nin ülkede toplanması, Ortadoğu’daki emperyalist saldırganlıkta Türkiye’ye biçilen rolün açık bir göstergesidir.

Bu planları bozacak yegâne güç işçi sınıfıdır. Anti-emperyalist bilincin en geniş işçi ve emekçi kitlelere taşınması için çalışma fabrikalara, işyerlerine ve havalara oturtulmalıdır.

Biz tüm işçi emekçileri NATO’ya ve emperyalizme karşı “Halkların katili NATO’ya Hayır!” şiarıyla eylem alanlarına çağırıyoruz.

Ücretlere ek zam! Krizin faturası kapitalistlere!

Ekonomik kriz ağırlaştı. Artan enflasyon ücretleri eritti. Milyonlarca asgari ücretli işçi ve emekli açlık sınırının altında bir hayata mahkûm edildi.

Ekonomik kriz işçi, emekçi ve emeklilerin sefaletini daha da derinleştirdi. Açlık sınırının altında bir gelirin dayatıldığı emekçi kesimlerin yaşam koşulları alabildiğine ağırlaştı. Büyüyen ekonomik ve sosyal yıkıma rağmen AKP iktidarı, temmuz ayında işçi ve emeklilerin ara zam talebini duymayı reddediyor.

Türk-İş'in araştırmasına göre, mayıs ayında dört kişilik bir ailenin dengeli beslenebilmesi için gereken aylık gıda harcaması (yani açlık sınırı) 35 bin 174 TL'ye yükseldi. Yoksulluk sınırı ise 114 bin 576 TL'ye çıktı. Böylece 28 bin 75 TL olan asgari ücret, açlık sınırının yaklaşık 7 bin TL altında kaldı. Yılın ilk beş ayında asgari ücrette yaklaşık 4 bin 663 TL'lik alım gücü kaybı yaşandı. Bu rakamlar bile ara zam talebinin hayati önemini ve kaçınılmazlığını gösteriyor.

Buna rağmen AKP iktidarı ara zam talebini duymazdan geliyor. Dahası, asgari ücreti yüksek buluyor. Kuşa çevirdiği emekli maaşlarını daha da budamak istiyor.

AKP-MHP iktidarının hizmette sınır tanımadığı sermayedarlar düşük ücretlerden besleniyorlar. Bu sayede devasa kârlar elde ediyorlar. AKP iktidarı da kapitalistlerin kârlarına kâr katabilmelerini sağlamak için emekçilere ve emeklilere yönelik düşük ücret, yüksek vergi saldırılarını sürdürüyor. Bu saldırılar sonucunda asgari ücret ve emekli maaşları açlık sınırının altına düştü.

İşçilerin yüzde 60'a yakını asgari sefalet ücretiyle yaşamaya çalışıyor. Ancak bu bile gözü doymayan kapitalistlere yetmiyor.

Sömürücü asalaklar ücretlerin daha da düşürülmesi için adım atılmasını istiyor. Bölgesel asgari ücreti gündeme getiriyorlar. MÜSİAD Başkanı'nın "İşçilerin bölgesel asgari ücretten kârlı çıkacağı" yönündeki sözleri tam bir utanmazlıktır. Azgın bir sömürü ile daha da palazlanmak isteyen bu kan emiciler, krizin tüm faturasını işçi ve emekçilere yüklemek istiyorlar.

AKP iktidarı gelinen yerde açlık sınırının altına düşen asgari ücreti "ortalama ücret" hâline getirmiş bulunuyor. 2005 yılında ortalama ücret düzeyi asgari ücretin 2,2 katı iken, 2020'li yıllarda bu oran 1,7'ye gerilemişti. Şimdi ise ortalama ücret alan işçilerin oranında da büyük bir düşüş yaşanıyor. Buna rağmen kapitalistler asgari ücretin daha da düşürülmesini istiyor. Devasa kârlarını paylaşmayan sermaye sahipleri, krizin bedelini emeğin toplumsal kesimlerine ödetmek istiyor.

İşçi ve emekçiler açısından tek sorun temmuz ayında ek zam talebinin karşılanması değildir. Asıl önemli olan, tüm ücretlerin insanca yaşamaya yetecek bir düzeye çıkarılmasıdır. Temmuz ayında ek zam taleplerinin karşılanması, emekçi kesimlerin sefalet ücreti zulmünden kurtulmasıdır. Ve daha önemlisi krizin sorumlusu olan kapitalistlerin faturayı ödemesidir.

Temmuz ayında ek zam talebi mücadele edilmeden kazanılamaz! Ek zam için işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik kitlesel mücadeleyi büyütmesi şarttır.

Ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarını püskürtmek, saray rejimi ile hizmet ettiği kapitalistlerin pervasızlığını durdurmak için harekete geçmeliyiz. Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için "sınıfa karşı sınıf" anlayışıyla topyekûn örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Devlet aklı kimin aklı?

Tüm toplumun çıkarını, toplumun kendisinden daha iyi bildiği düşünülen, her şeye muktedir bir "devlet aklı"nın varlığı, özellikle devletin ve milletin bekasının tehlikeye düştüğü her dönemde ortaya çıkıp büyük planları hayata geçirdiği düşüncesi, toplumun en azından bir kesimi tarafından kabul gören bir düşüncedir. Bu söylemin özellikle burjuva hukuka bile sığmayacak uygulamalar sırasında sık sık yeniden dolaşıma sokulması ise tesadüf değildir. Çünkü bu söylem, dünden bugüne sayısız hukuksuzluğun, baskının ve antidemokratik uygulamanın meşrulaştırılmasında önemli bir işlev görmüştür.

Yasaların, mahkemelerin ve seçilmiş kurumların ötesinde, devletin derinliklerinde her şeyi gören ve yöneten bir aklın bulunduğu iddia edilir. Bu akıl, sözde devletin kendini koruma refleksi olarak sunulur. Oysa gerçekte bu söylem, egemen güçlerin devlet-sınıf ilişkilerini ve devletin gerçek işlevini görünmez kılmak için başvurdukları ideolojik bir örtüden başka bir şey değildir. Özellikle emekçilere, ilericilere ve toplumsal muhalefete yönelik baskılar yıllarca bu "yüksek devlet çıkarları" masalının arkasına gizlenmeye çalışılmıştır. Ancak bu söylem yalnızca emekçilere ve toplumsal muhalefete dönük baskıları meşrulaştırmak için kullanılmamıştır. Düzen içi güç mücadelelerinde de taraflar, kendi hamlelerini haklı göstermek ve yaptıkları hukuksuzlukların üzerini örtmek için sık sık aynı kavrama başvurmışlardır.

CHP'de yaşanan "mutlak butlan" operasyonunun ardından Bülent Kuşoğlu'nun yaşananları "devlet aklı" ile açıklamaya çalışmasıyla başlayan tartışmalar bunun son örneklerinden biridir. CHP yönetimine yönelik yargı müdahalelerini ve ortaya çıkan hukuksuzluğu açıklamak yerine, görünmez ve sorgulanamaz bir devlet aklına atıf yapılarak yaşananlar meşrulaştırılmak istenmiştir.

Oysa CHP'ye yönelik

müdahalelerden yargının siyasallaştırılmasına kadar yaşananların arkasında gizemli bir üst akıl yoktur. Ortada son derece somut bir "siyasal akıl" vardır. Bu, yıllar boyunca sermaye sınıfının ve emperyalist merkezlerin desteğiyle iktidarını sağlamlaştıran, devlet kurumlarını kendi denetimi altına alan ve bugün iktidarını korumak için her türlü yönetime başvurmaktan çekinmeyen AKP'nin, MHP, bazı sermaye grupları ve başta tarikatlar olmak üzere çeşitli gerici yapılarla kurduğu ittifakın aklısıdır.

AKP, yıllar boyunca büyük sermaye gruplarının çıkarlarıyla uyumlu hareket etmiş, uyguladığı politikalarla sermayenin kârlarını büyüttmüş ve emperyalist sistemle uyumlu bir çizgi izlemiştir. Bu nedenle yaşananların arkasında daha derin bir akıl aranacaksa, bakılması gereken yer devletin karanlık koridorları değil, sermaye sınıfının ihtiyaçları ve emperyalist merkezlerin bölgesel hesaplarıdır.

Ekonomik krizin faturasının emekçilere ödetildiği, milyonlarca insanın yoksullaştığı, emperyalist savaşların ve bölgesel gerilimlerin arttığı bir dönemde sermaye sınıfının düzeni eskisi gibi yönetmenin giderek zorlaştığını görmektedir. Bu nedenle otoriter yönetim biçimleri, baskı politikaları ve demokratik hakların budanması egemen sınıflar açısından giderek daha mecburi bir seçenek haline gelmektedir.

Dolayısıyla bugün yaşananları açıklamak için gizemli bir "devlet aklı" aramaya gerek yoktur. Ortada son derece somut bir gerçek vardır: İşleyen süreç gizemli bir devlet aklının değil kendi iktidarını korumaya çalışan ve bunun için her türlü arsızlığı göze alan AKP-MHP blokunun aklısıdır. Bu akıl, sermaye sınıfının dönemsel ihtiyaçlarıyla kesişmekte ve emperyalist merkezlerin desteğiyle hareket etmektedir. Daha derinde bir akıl arayanların katmanları kazıdıkça bulabilecekleri şey, sermaye sınıfının çıkarları ve emperyalist sistemin ihtiyaçlarından başka bir şey olmayacaktır.

İzmir'de işçiler NATO'ya karşı yürüdü!

Ege İşçi Birliği'nin çağrısıyla 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıl dönümü vesilesiyle "İşçiler NATO'ya karşı! Emperyalist barbarlığa karşı yürüyoruz!" şiarıyla eylem yapıldı.

Yürüyüş boyunca konuşmalarda NATO'nun savaş, saldırı ve iç savaş örgütü olduğu örneklerle teşhir edildi, iktidarın emekçilerden kısıtıldığı bütçeleri zirve için harcamasına değinilerek savaş baronlarını ağırlamak için yapılan hazırlıklar aktarıldı.

Konuşmalarda yer altında açlık grevinde olan madencilerin ve Ankara'da gözaltına alınan öğretmenlerin mücadelesi aktararak dayanışma mesajı gönderildi.

İş Bankası önüne gelindiğinde Ege İşçi Birliği adına basın açıklaması okundu. NATO zirvesinin karşılandığı koşulların aktarıldığı açıklamada "Bugün işçi sınıfının ihtiyacı daha fazla savaş değil, daha fazla ekmektir. Daha fazla silah değil, daha fazla iş,

daha yüksek ücret ve daha fazla özgürlüktür. İşçi sınıfının ve ezilen halkların ihtiyacı sömürsüz, savaşırsız, özgür ve eşit bir dünyadır." denildi.

Ardından Tüm Emeklilerin Sendikası İzmir Şubeleri ve Devrimci Gençlik Birliği adına konuşmalar yapıldı.

Eylem boyunca "Savaşa değil, emekçiye bütçe", "Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşı", "NATO'dan çıkılsın, üstler kapatılsın" sloganları atıldı.

Sincan'da 15-16 Haziran eylemi

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıl dönümünde Sincan'da gerçekleşen eylemde 15-16 Haziran Direnişi'nin ruhuyla NATO'ya karşı mücadeleye denildi.

15-16 Haziran'ı doğuran koşulların anlatıldığı açıklamanın devamında şunlar ifade edildi:

"15-16 Haziran 1970'te yaşanan, işçi sınıfının sermaye düzenine, onun yasa ve kurumlarına büyük bir meydan okumastı. Bugün de işçi sınıfının aynı kararlılık ve cüretle kapitalist sömürü düzenine, emperyalist barbarlığa ve onun savaş örgütü NATO'ya bu toprakları dar etme zamanıdır."

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta, TÜVTÜRK Araç Muayene İstasyonları işçilerinin grevi, DIGEL Tekstil, Mersin liman işçilerinin direnişi sürüyor.

● DİSK/ Enerji-Sen üyesi Bursagaz işçileri sendikal yetkinin tanınması ve işten atılan işçilerin geri alınması talebiyle 10 Haziran günü Aksa Enerji önünde direnişe başladı.

● Maaş alacakları ve tazminat hakları gasp edilen Barta Tekstil işçileri 10 Haziran günü İzmir Çalışma Bakanlığı İl Müdürlüğü önünde yaptıkları eylemle Bakanlığın hak gasplarını izlemesini protesto etti.

● Dev Sağlık-İş, 8 Haziran günü Mersin Üniversitesi Hastanesi'nde Çukurova Bölge Şube yöneticisi Ela Arıkuşu'na yönelik uygulanan keyfi uygulamalara karşı basın açıklaması yaptı.

● Yeşilyurt Demir Çelik Fabrikası'nda üç işçinin elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirmesi Samsun'da 7 Haziran günü ilerici kurum ve derneklerin yaptığı eylemle protesto edildi.

● 5 Haziran günü Kadıköy'de bir araya gelen ilerici-devrimci kurumlar ve mücadeleci sendikalar Limter-İş Sendikası ve tutsaklarla dayanışma açıklaması gerçekleştirdi.

● İBB'nin taşeron şirketlerinden Platform Turizm AŞ'de çalışan TÜMTİS üyesi işçiler karşı karşıya kaldığı eşitsizlik ve hak gasplarına karşı 4 Haziran günü Saraçhane parkında eylem yaptı.

● İBB'de işten çıkarılan Ağaç A.Ş işçileri işe geri alınma talebiyle başladıkları eyleme ara vermişlerdi. İşçiler 3 Haziran günü yeniden Saraçhane'de eyleme başladı.

● Antakya'da Emlak Konut şantiyesinde Eryapı & İntek İnşaat ve May Mekanik bünyesinde çalışan Yapı Yol-İş üyesi işçiler 12 Haziran günü yaptıkları eylemle haklarını talep etti.

● Yıldızlar SSS Holding'e bağlı Trabzon Yomra-Sürmene Maden İşletmesi'nde çalışan madenciler 13 Haziran günü yaptıkları açıklama ile gasp edilen haklarının ödenmesini talep etti.

● DİSK/Dev Yapı-İş üyesi işçiler, Rönesans Holding tarafından yapılan Ankara Adalet Sarayı projesinde haklarını istedikleri için işten çıkarılan işçiler direnişe başladı. İşçiler 13 Haziran günü taşeron şiddet tarafından saldırıya uğradı.

● Tokat'ta Colin's işçileri grevlerinin 34'üncü günü olan 2 Haziran'da Colin's mağazası önünde açıklama yaptı.

Özşen Madencilik işçileri direniyor

Edirne'nin Uzunköprü ilçesinde Kiremitçi Grup bünyesinde bulunan Özşen Madencilik, konkordato ilan etmesinin ardından işçilerin fazla mesai ücretlerini ve maaşlarını gasp etti. Bu haksızlıklara karşı çıkan 21 işçiye de tazminatsız şekilde işten çıkardı.

Özşen Madencilik işçileri, 20 Mayıs'tan bu yana Bağımsız Maden-İş Sendikası ile birlikte gasp edilen hakları için direniyorlar.

İşçiler, Keşan ve Uzunköprü'deki eylemlerin ardından direnişin 19. gününde polis ve jandarma engelene rağmen Tekirdağ'da bulunan Kiremitçiler Grup Ofisi önüne

yürüyüş gerçekleştirdi.

İşçiler, direnişlerinin 24. günü olan 12 Haziran'da Erdoğan'ın Edirne mitinginde seslerini duyurmak istediler, "Kaymakamlık" tarafından Edirne'ye yürüyüş yasağı ile karşı karşıya kaldılar. Yürüme kararlılığı gösteren işçilere jandarma saldırdı, iki işçi gözaltına alındı.

Tüm girişimlere ve eylemli süreçlere rağmen Özşen Madencilik tarafından taleplerinin yok sayılması karşısında işçiler 13 Haziran günü kendilerini madene kapatarak açlık grevine başladılar. İşçiler kararlılıkla direnişlerini sürdürüyor.

"Öğretmenlik yaşasın" eylemine saldırı

Ankara'da mülakat mağduru öğretmenler ile Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyesi eğitim emekçileri 14 Haziran günü aileleriyle birlikte yıllardır görmezden gelinen sorunlar, ertelenen çözümler ve tutulmayan sözleri de yeniden gündeme taşımak için Ankara'ya geldi. Milli Eğitim Bakanlığı'na yürümek için Ankara Güvenpark'ta buluşan eğitim emekçilerinin önüne polis

barikatı kuruldu.

Polis, hiçbir uyarı dahi yapmadan öğretmenlere ve ailelerine vahşice saldırdı. Hakkını arayan 40'ı aşkın eğitim emekçisi yaka paça gözaltına alındı.

Eğitim emekçileri gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması ve taleplerinin kabul edilmesi için Ankara'da eylemlerine devam edeceklerini duyurdular.

Maden işçilerinin hatırlattığı gerçek...

Doruk Madencilik işçilerinin gasp edilen hakları için verdikleri mücadele, çok iyi bildiğimiz bir gerçeği bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya serdi. Sendikal bürokrasi, kapitalistler ve devlet ile birlikte işçi sınıfının karşısında üçlü bir şer odağı olarak davranmaktadır. Ve bu üçlü şer odağı ancak ve ancak kararlı bir mücadele ile dize getirilebilir.

Hatırlanırsa, yıllardır yaşanan hak gasplarını sessizlikle geçiştiren Türkiye Maden-İş'in yetkili olduğu Doruk Madencilik'te, Bağımsız Maden-İş ile birlikte hareket eden işçiler nisan ayında Ankara'ya bir yürüyüş gerçekleştirmişti. Sermaye devletinin işçileri yıldırma amacıyla başvurduğu saldırılara rağmen kararlı bir direniş sergileyen işçiler, Doruk Madencilik patronunu ve devletin üç bakanlığını masaya oturtmak zorunda bırakmıştı. Varılan anlaşmada, Doruk Madencilik patronu işçilerin tüm ödenmemiş alacaklarını belirlenen bir takvim çerçevesinde ödemeyi kabul etmiş; üç bakanlık ise bu anlaşmanın garantörü olmuştu.

Kararlı direnişin ve Ankara yürüyüşünün sonucu olarak ortaya çıkan bu tabloyu ise Türkiye Maden-İş, kendi yürüttüğü görüşmelerin ürünüymüş gibi sunmayı tercih etmişti. Aylar boyunca yaşanan hak gasplarına sessiz kalan sendika yönetimi, sıra mücadeleyle kazanılan haklara gelince bunu sahiplenmekte hiçbir tereddüt göstermemişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Doruk Madencilik kapitalisti verdiği sözü ortada bırakırken "garantör" bakanlıklar da sözün tutulması için hiçbir adım atmadılar. Maden işçileri ise verilen sözler tutulmadığı için bir kez daha Ankara yürüyüşüne başladılar. Tutulmayan sözlerin yerine getirilmesi için kapitalisti sıkıştırması gereken "garantör" devletin tercihi ise işçilerin araçlarını ceza tehditleri ile iptal ettirmek ve yürüyüşün önüne barikat kurmak oldu. Bu arada, Doruk Madencilik kapitalisti ise direnişçi işçilerin yalan söylediğini ima eden, tüm hakları ödediğini söyleyen açıklamalar yapmaktan

geri kalmadı. İşçiler içinden bir grubun farklı yollarla Ankara'ya ulaşmasının ve Ankara'nın ilerici-devrimci kamuoyu ile birlikte holding kapısına dikilmesinin ardından ise kimin yalancı olduğu ortaya çıkmış oldu. Bu sefer de ödemeleri yapmak için "parası olmadığını" iddia eden Doruk Madencilik kapitalisti işçilerin bu kararlı duruşu sayesinde Bağımsız Maden-İş ile birlikte davranan işçilerin tüm alacaklarını hesaplarına yatırmak zorunda kaldı. Buraya kadar olanlar kapitalistlerle devletin kirli iş birliğinin somut görünümeleri oldu. Yalanlarla, manipülasyonlarla, cop ve gözaltılarla hayata geçirilen bu iş birliğini dize getiren ise maden işçisinin birliğini koruyarak verdiği kararlı mücadele ve bu mücadelenin toplum tarafından sahiplenilmesi oldu.

Tüm bu gelişmelerin ardından Türkiye Maden-İş de halen hakları ödenmemiş olan üyeleri için Ankara yürüyüşü başlatmak zorunda kaldı. Oysa, bu efendiler aylar boyunca Bağımsız Maden-İş hakkında karalama kampanyaları yürütmüş, ilk yürüyüşün ardından varılan anlaşmayı da kendi başarıları gibi göstermeye çalışmışlardı. Ne var ki, sadece Bağımsız Maden-İş üyelerinin alacaklarının ödenmiş olması onların maskesini de düşürdü. Şimdi, bu hainler geride kalan işçilerin basıncı ile adım atmak zorunda kalıyor, "kendi üyelerinin" de sorunlarının çözülmesi için eylemler yapıyorlar.

Yani, sadece kapitalistleri ve onlara hizmet etmekten başka hiçbir işlevi olmayan devlet kurumlarını dize getirmek değil, sendika bürokratlarının harekete geçmesini sağlamak da birliğini koruyan kararlı bir direniş iradesi ile mümkün olabiliyor. Elbette onlar ilk fırsatta bu yoldan da çark etmenin peşinde olacaklar. Bu yüzden, harekete geçirirken olduğu gibi sonuca giderken de birliğimizden, kararlılığımızdan en ufak bir taviz vermemek bürokratların sırtından sopayı eksik etmemek ve en kısa zamanda onları başımızdan atmayı bilmek gerekiyor.

Halkların katili NATO defol!

Politik ve askeri gündemleri ile NATO 2026 Ankara Zirvesi bir kez daha dünya halklarına savaş ilan etmeye hazırlanıyor. Emperyalist haydutlar, yeni savaş ve katliamların kararını almak için topraklarımıza gelmek istiyor. Bu kirli ve kanlı oyuna geçit vermeyelim! Halkların katili NATO'yu hak ettiği şekilde karşılalım!

Şubat ayında 60'a yakın ülkenin devlet başkanları ve bakanlar düzeyinde katılımıyla gerçekleşen "Münih Güvenlik Konferansı"nda uluslararası düzenin bir "yıkım siyaseti" döneminde olduğu vurgusu ön plana çıkmış, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından ABD liderliğinde kurulan liberal düzenin çökmekte olduğu itiraf edilmişti. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin merkez ülkelerinin en yetkili ağızlarından dökülen bu itiraflar kuşkusuz önemli. Zira, 1991'de Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından "tek kutuplu

dünya"nın zafer kazandığını, barış ve özgürlükler dünyasının kapılarının sonuna kadar açıldığını söyleyenler de onlardı. Geride kalan 30 yılı aşkın süreçte bu aynı merkezler dünyanın dört bir yanında bölgesel savaşları kışkırtmakla kalmadılar, aynı zamanda bugün kendilerini nasıl kurtaracaklarını kara kara düşündükleri topyekûn yıkımın da taşlarını döşediler. NATO 2026 Zirvesi bu soruna "çözüm" arayışlarının bir adımı olarak 7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleştirilecek. Halen yüksek sesle dile getirilmese de, bu çerçevede zirvenin NATO için bir yeniden organizasyon anlamına geldiği, "Yeni NATO"nun inşa edilmesinde stratejik bir dönüm noktası olacağı yönünde düşünceler satır aralarından yansıyor. Bizim bu konuda soracağımız soru ise gayet açık: Eskisi neydi ki, yenisi ne olacak?

NATO, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından kapitalist-emperyalist dünya düzeninin ABD hegemonyası altında yeniden şekillendirilmesinin askeri ayağıydı. 77 yıl boyunca da bu amaca hizmet etti. Sosyalizme düşmanlığını işçi sınıfının ve ezilen

halkların direniş potansiyeline karşı geliştirdiği kontrgerilla operasyonlarıyla pekiştirdi. Bu yüzden de Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra müjdeledikleri o "barış dolu dünya"nın aksine, gelişerek ve genişleyerek varlığını sürdürdü.

Bu genişleme süreci elbette sancısız olmadı. Fransa ve Almanya başta olmak üzere Avrupalı emperyalist devletler Avrupa Birliği'nin kuruluşunun ardından bir "Avrupa ordusu" kurulması düşüncesini hep gündemde tuttular. Geleceği kaçınılmaz olan ve artık kendilerinin de itiraf ettiği "yıkım" dönemi için hazırlık yapmaya daha o günlerden başladılar. Ve bugün, yine Münih Güvenlik Konferansı'nda en yetkili ağızlardan kurdukları cümlelerden yola çıkarsak, Avrupa'nın bir "yıkım savaşı"na hazırlanması gerektiğini söylüyorlar.

Gelinen aşamada, bir tarafta itiraf ettikleri "yıkım siyaseti" dönemini ABD'nin hegemonyasını yeniden tesis ederek ayağa kaldırma derdi var. Diğer tarafta bu yıkılan düzeni kendi hegemonyalarının yükselişi için fırsata çevirmek isteyenler. Elbette kılıçlar henüz çekilmiş

değil. Ancak emperyalist merkezler arasındaki şantaj siyaseti her geçen gün kızışmaya ve dünyayı topyekûn yıkıma götürecektir bir kaosa sürüklemeye devam ediyor. NATO 2026 Zirvesi'ne yönelik tartışma ve hazırlıklara, zirvede yapılacak tartışmalara ve alınacak kararlara da bu gözle bakabilmek gerekiyor.

Zirvenin en önemli gündem maddelerinden biri ABD ve İsrail'in İran'a yönelik saldırıları ile yeni bir evreye taşınan bu iç gerilimler olacak. Trump'ın, NATO'nun ABD olmadan bir kâğıttan kaplan olduğu yönündeki sözleri, İran savaşında NATO ülkelerinden beklediği desteği alamadığı yönündeki hezeyanları ve zirveye katılıp katılmayacağına yönelik tartışmalar, bu gerilimin çok daha önce başladığını gösteriyor. Muhtemeldir ki zirvenin birçok gündemi bu eksenindeki karşılıklı şantajlar üzerinden şekillenecek.

Avrupalı emperyalistler ABD'yi kendi kurduğu düzeni öldürmekle suçlarken, ABD ise Avrupa devletlerini artık kendilerine "abilik" yapmayacağını söyleyerek tehdit ediyor. Savaş harcamalarına ayrılan bütçelerin yetersiz olduğunu iddia eden Trump yönetimi, Avrupa coğrafyasındaki askeri varlığını azaltarak Rusya'nın olası saldırısı karşısında onları yalnız bırakacağı tehdidini savuruyor. Ancak bu karşılıklı suçlamaların hiçbir gerçekliği bulunmuyor. Açık ki, her adımını Rusya-Çin eksenini sınırlamak ve kendisine rakip olmasını engellemek

hedefiyle planlayan ABD, Avrupa devletlerinin kendisine uzaklaşmasına seyirci kalma şansı bulunmuyor. Öte yandan Avrupalı emperyalistler de mevcut dünya dengesinde ABD'nin askeri ve ekonomik vesayetine ihtiyaç duyuyorlar. Yani, NATO'nun belkemiğini oluşturan bu iki merkez halen birbirine bağımlı durumdadır. Rusya-Ukrayna Savaşı boyunca yaşananlar bu bağımlılığın düzeyini ortaya koymuştur.

Bu koşullarda Avrupa'nın bir "yıkım savaşı"na hazır olması gerektiğini söylemek, NATO'nun yüksek yoğunluklu savaşlara hazırlık yapan aktif bir askeri yapıya dönüşmesi gerektiğini tartışmak, dünya halklarına yeni bir savaş ilanından başka bir şey değildir. Halen satır aralarında tartıştıkları, Ankara Zirvesi ile birlikte hazırlıklarını hızlandırmayı hedefledikleri "Yeni NATO" işte bu çelişkilerin ve yönelimin bir ürünüdür. Onlar, tüm hazırlıklarını dünya halklarına bugüne kadar yaşananlardan çok daha büyük acılar ve katliamlar yaşatmak için yapıyorlar.

Zirvenin temel başlığını askeri harcamaların artırılması konusu oluşturuyor. Silah üretiminin hızlandırılması, modern mühimmat temini ve savunma sanayiinde teknolojik iş birliği Ankara Zirvesi'nin öncelikli gündemleri arasında yer alıyor. Üye ülkelerin GSYH'lerinin en az yüzde 5'ini savaş bütçesine ayırması hedefleniyor. Trilyonlarca doları

savaş kaynağı olarak ayırmayı planlamalarının nedeni de, yol açacağı sonuçlar da yeterince açık. Bu, tüm dünyayı kan gölüne çevirecek yeni bir yıkım savaşına hazırlanmaktan başka bir şey değil. Dahası, ayrılacak bu devasa kaynakların ekonomik faturası da bir kez daha işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına yıkılacak. Savaş bütçesine ayrılması hedeflenen bu devasa kaynağın temel amacı uzun süreli ve yüksek yoğunluklu savaşlara hazırlıktır. Bu aktif hazırlık teknolojinin de her anlamda askeri yapıya entegre edilmesi anlamına geliyor. Kara,

deniz, hava ve uzaydan sonra siber alan da bu halk düşmanları tarafından bir "operasyon alanı" olarak tanımlanıyor. Bu çerçevede yapay zekâ, dronlar, uydu teknolojileri ve elektronik harp yeteneklerinin komuta kademesinden en alt birliğe kadar yayılması hedefleniyor. Yani, gelişen teknoloji emperyalist haydutların elinde bir kez daha insanlığa hizmet eden bir araç olmaktan çıkıp ölüm ve yıkımın aracı haline dönüştürülmek isteniyor.

Türkiye'yi yönetenler de sadece bu kirli hesapların yapılacağı zirveye ev sahipliği yapmaya hazırlanmıyorlar. Onlar aynı zamanda "eski NATO"nun olduğu gibi "yeni NATO"nun da vurucu gücü olmaya aday bir bölgesel aktör olarak konumlanmaya çalışıyorlar. Yani bir kez daha bu ülkenin işçilerinin, emekçilerinin kanını emperyalistlerin hizmetine sunmaya hazırlanıyorlar.

Politik ve askeri gündemleri ile NATO 2026 Ankara Zirvesi bir kez daha dünya halklarına savaş ilan etmeye hazırlanıyor. Emperyalist haydutlar, yeni savaş ve katliamların kararını almak için topraklarımıza gelmek istiyor.

Bu kirli ve kanlı oyuna geçit vermeyelim! Halkların katili NATO'yu hak ettiği şekilde karşılayalım!

Adriyatik kıyılarından yükselen isyan: “Arnavutluk satılık değildir!”

Arnavutluk son haftalarda ülke tarihinin en tartışmalı yatırım projelerinden biri nedeniyle kitlesel eylemlere sahne oluyor. Donald Trump'ın damadı ve yatırım fonu yöneticisi Jared Kushner'in Adriyatik kıyısındaki koruma altındaki bölgelerde ve stratejik öneme sahip Sazan Adası'nda milyarlarca dolarlık turizm ve gayrimenkul projesi için Arnavutluk hükümetiyle anlaşmaya varması ülkede büyük tepki yarattı.

Arnavutluk hükümeti projeyi büyük bir ekonomik kalkınma hamlesi olarak sunarken, on binlerce Arnavut bunu ülkenin küresel sermayeye ve uluslararası emlak tekellerine peşkeş çekilmesi olarak görüyor. Günlerdir sokakları dolduran binlerce kişi, “Arnavutluk satılık değildir” sloganlarıyla hükümetin bu politikasını protesto ediyor.

Tepkiler yalnızca çevresel kaygılarla sınırlı değil. Protestocular, söz konusu projenin Arnavutluk'un egemenlik haklarını ve doğal kaynaklarını küresel sermayenin

hizmetine sunan daha geniş bir siyasal planın parçası olduğunu düşünüyor. Projenin başındaki kişinin, bir gün Grönland'ı, ertesi gün Kanada'yı ABD'ye katmaktan söz eden, Gazze'de yaşanan ve halen devam eden soykırımın ardından bölgeyi bir turizm merkezine dönüştürme planlarını dillendiren Trump'ın damadı olması da tepkileri daha da artırıyor.

Hükümetin protestolara yönelik sert müdahalesi, özel güvenlik güçlerinin göstericilere saldırıları ve polis baskısı ise öfkeyi büyütmüş durumda.

Bugün Adriyatik kıyılarında yaşananlar, emperyalizmin sömürgeci politikalarının günümüzde aldığı biçimlerden birini bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. Emperyalizm artık yalnızca askeri işgallerle, darbelerle veya savaşlarla ilerlemiyor. Finans kapitalin ulaştığı güç sayesinde ülkeler yatırım projeleri, özelleştirmeler, borçlandırma mekanizmaları üzerinden yağmalanıyor. Bir

zamanlar savaş gemileriyle ele geçirilen topraklar bugün yatırım fonlarıyla satın alınıyor, sömürge valilerinin yerini ise emperyalist sermayenin ihtiyaçlarına göre hareket eden hükümetler alıyor.

Arnavutluk hükümeti yaşananları ülkeye gelir getirecek bir turizm yatırımı olarak sunmaya devam etmesine rağmen, burada söz konusu olan şeyin bir ülkenin doğal zenginliklerinin uluslararası sermayenin kâr mekanizmalarına kurban edilmesi olduğunun farkında olan binlerce Arnavut, bu politikalara karşı kararlı bir mücadele yürütüyor.

Kapitalizm tarihinin hiçbir döneminde doğa bu kadar sistematik biçimde metalaştırılmamıştı. Ormanlar, kıyılar, adalar, nehirler ve koruma alanları hiçbir dönemde bugünkü kadar rant uğruna yıkıma ve yağmaya maruz bırakılmamıştı.

Arnavutluk hükümetinin projeyi “kalkınma” olarak pazarlaması ise işbirlikçi iktidarların bilinen söylemlerinden biri olmanın ötesinde bir anlam ifade etmiyor.

Lüks tatil köylerinde konaklayacak olanlar Arnavutluk işçileri olmayacaktır. Özel marinaları kullanacak olanlar Arnavutluk'un emekçileri değildir. Bölgenin rantından pay alacak olanlar kıyı köylerinde yaşayan halk değil, uluslararası finans çevreleri ve onların yerli ortaklarıdır. Arnavutluk emekçileri ise kendi ülkesinde

giderek daha pahalı hale gelen yaşamın, özelleştirilen kıyıların ve yok edilen doğal alanların sonuçlarıyla baş başa bırakılacaktır.

Bu nedenle Arnavutluk halkının verdiği mücadele yalnızca bir çevre mücadelesi değildir. Bu aynı zamanda kapitalist rant düzenine karşı bir sınıf mücadelesidir. Emperyalist bağımlılığa ve ülkenin kaynaklarının uluslararası sermayeye peşkeş çekilmesine karşı yükselen güçlü bir itirazdır.

Bugün Adriyatik kıyılarında yankılanan “Arnavutluk satılık değildir” sloganı; Afrika'da maden şirketlerine karşı direnen halkların, Latin Amerika'da su kaynaklarını savunan köylülerin, Ortadoğu'da enerji tekellerine karşı mücadele eden emekçilerin ve dünyanın dört bir yanında ortak yaşam alanlarını sermayenin yağmasına karşı koruyan milyonların mücadelesinin bir parçasıdır.

Çünkü emperyalizm yalnızca halkları sömürmekle kalmıyor, doğayı yıkıma uğrattırıyor, doğal kaynakları tüketiyor ve yarattığı çevresel tahribatla insanlığın geleceğini tehdit ediyor. Sermayenin sınırsız yayılma arzusuna karşı halkların kendi topraklarını, kaynaklarını ve geleceklerini savunma mücadelesi, kapitalist sömürünün gerçek mağdurları olan dünya işçi sınıfı ve emekçileri tarafından desteklenmelidir.

Sadece “nafaka” değil, eşit ve özgür bir yaşam istiyoruz!

Nafaka hakkının kaldırılması ya da sınırlandırılması uzun süredir AKP iktidarının gündeminde. Önümüzdeki günlerde 12.Yargı Paketi’nde nafaka hakkı ile ilgili düzenleme yapılması bekleniyordu. Tam da paketin hazırlıkları öncesinde Anayasa Mahkemesi boşanmanın ardından yoksul tarafa ödenen nafaka hakkının “süresiz” ödenmesine ilişkin hükmü iptal etti. Bundan 14 yıl önce AYM, nafakanın “süresiz” ödenmesine dair taban tabana zıt bir karar verirken, şimdi ise artık tümüyle iktidarın güdümündeki yargı eliyle hem de 12.Yargı Paketi hazırlıklarının öncesinde iktidarın istediği şekliyle bir kararın altına imza attı.

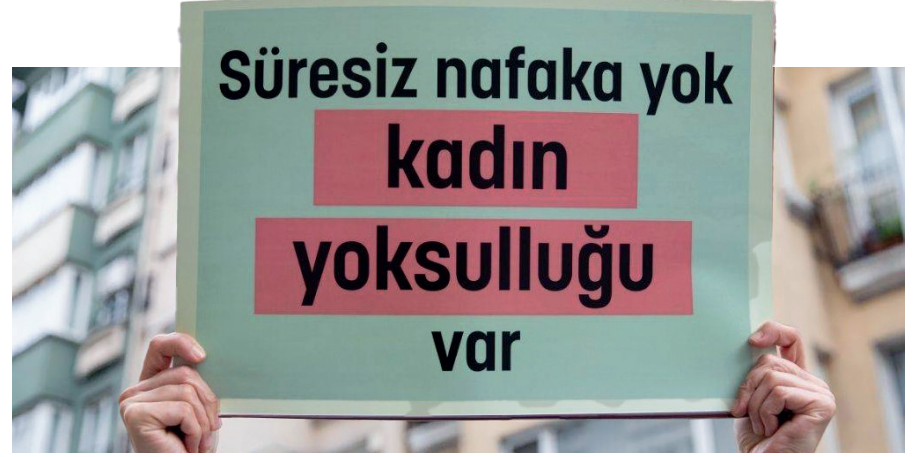
AKP iktidarı yaklaşık 10 yıldır nafaka hakkının kaldırılmasını istiyor. Bunun için bir yandan nafakanın “süresiz” ödediği yalanına sarılıyor. Oysa ki tüm manipülasyonlara ve algı oyunlarına rağmen nafaka, her kadına koşulsuz, ömür boyu ve “süresiz” olarak bağlanan bir mekanizma değil. Yasaya göre alacaklı tarafın (yani kadınların) evlenmesi ve ekonomik koşullarının değişmesi ile birlikte nafaka yükümlülüğü zaten kendiliğinden ya da mahkeme kararıyla sona eriyor. Öte yandan

süresiz nafakanın “mağduru” olduğunu iddia eden bazı erkekler tarafından kurulan platformlar ve yandaş basın aracılığıyla “ömür boyu nafaka mağduriyeti”ne dair kampanyalar yürütülüyor.

Tüm bu kara propagandalar yapılırken kadınların karşı karşıya kaldığı zorluklar görmezden geliniyor. Zira 2024 yılı verilerine göre mahkemelerin boşanmış eşe ödenmesine hükmettiği yoksulluk nafakasının ortalaması 1.179 TL. Dahası bu nafakaların sadece yüzde 44’ü ödeniyor. Bir cezai yaptırım olmadığı için kadınlar yargı kanalıyla da nafakaların ödenmesini sağlayamıyor.

Dahası, nafaka süresiz mi olsun-süreli mi olsun tartışmaları yapılırken kadınların boşanma ile karşı karşıya kalacağı mağduriyetler görülüyor. Zira evlilik boyunca çocuk bakımı, ev içi sorumluluklar, ataerkil değerler vb. gerekçelerle çalışma yaşamından uzak tutulan kadınların, evliliklerini sonlandırmaya karar verdiklerinde ekonomik ve sosyal olarak yaşamlarını idame ettirmek için karşı karşıya kaldıkları zorluklar yok sayılıyor.

Gelinen aşamada AYM kararının ardından 12. Yargı paketiyle iktidar

nafakayı süreye bağlamayı ve sınırlandırmayı (evlilik süresi veya en fazla 5 yıl gibi), dolayısıyla fiilen erişilmesini zorlaştıracak adımlar atmayı planlıyor. Nafakanın gasp edilmek istenmesi; iktidarın kadınların kazanılmış haklarını tırpanlamaya yönelik hamlelerinin ve “Aile 10 Yılı” kapsamındaki bütünsel politikalarının bir parçasıdır.

Zira AKP iktidarı için, nafakanın kaldırılması, “kutsal aileyi” güçlendirmek için, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda doğurganlığı artırabilmek için, boşanmaların önüne geçmek için elzem bir yerde duruyor. Boşanmanın ardından temel ihtiyaçlarını karşılamakta bir katkı olmaktan öteye geçemeyen nafakayı sınırlandırarak ya da ortadan kaldırarak, kadınları ekonomik

olarak da kuşatmaya ve hane içinde tutmaya zorluyor.

Bugün AKP iktidarının biz kadınların kazanılmış haklarını yok sayan ve evin dört duvar arasına sıkıştırmak isteyen saldırılarına karşı çıkmalıyız. Ancak tartışmayı da son derece güdük olan ve kadınların ayrıldıkları erkeklerle bağlılığının sürmesi anlamına gelen nafaka hakkına sıkıştırmamalıyız.

Elbette nafaka hakkını da savunmalıyız. Ancak eşit ve özgür bir yaşam için iş ve gelir güvencesi, insanca yaşamaya yetecek ücret hakkı, başta çocuk bakımı olmak üzere istihdama ve toplumsal yaşama katılımın önündeki tüm engellerin kaldırılması ve yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için mücadelemizi yükseltmeliyiz.

Çıplak arama işkencesine son!

İBB davasında tutuklu yargılananlardan Medya A.Ş. Genel Müdürü Fatoş Pınar Türker, 9 Haziran’da yapılan duruşmada, gözaltı sürecinde çıplak aramaya, psikolojik baskıya ve kötü muameleye maruz kaldığını

açıkladı. Ayrıca savcı tarafından çocukları üzerinden tehdit edildiğini söyledi.

Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı yaşananları inkâr etmesine rağmen bu olayın bu denli

gündem olmasının temel nedeni, maruz kalan kişinin kamuoyunca tanınan bir isim olmasıdır. Oysa söz konusu uygulama yeni değildir. Uzun yıllardır sermaye devletin gözaltı merkezlerinde ve cezaevlerinde başvurduğu işkence ve aşağılamaya dönük baskı yöntemlerinden biridir. Sayısız tutsağın ve gözaltına alınan kişinin yıllardır maruz kaldığı bir uygulamanın yalnızca görünür hale gelmiş bir örneğidir.

12 Eylül karanlığında sayısız kadının gözaltı ve cezaevlerinde yaşadığı cinsel saldırılar da bu durumun en bilinen örneklerindendir. O dönemden bugüne, bu işkence biçimi bir

baskı ve sindirme aracı olarak uygulanmaktadır. Yine Kürt kadınlarının yıllardır maruz kaldıkları çıplak aramanın da ötesinde istismara varan saldırılar bugün de devam etmektedir. Haziran Direnişi, 19 Mart Direnişi gibi toplumun geniş kesimlerinin sokaklara aktığı eylemli süreçlerde gerçekleşen gözaltılarda da çok sayıda kadının çıplak aramaya maruz kaldığı bilinmektedir. Çıplak arama gibi insan onurunu yok sayan uygulamalara karşı mücadeleyi yükseltmek, işçilere, emekçilere, kadınlara ve gençlere dayatılmak istenen sindirme politikalarını parçalamanın vazgeçilmez bir gereğidir.

DERBY işgali: Geleceğe yazılmış mektup...

İşçilerin özgürce sendikalaşma hakkına yapılan saldırılar sadece bugün yaşanan bir olay değil. On yıllardır, bu topraklarda işçiler hakkını aramasın, bilinçlenmesin diye patronlar ve devlet türlü oyunlar oynuyorlar.

İşte, 1968'de yaşanan DERBY işgali böyle bir oyuna işçilerin verdiği yanıtın adıdır. DERBY'de verilen mücadele ise sadece o günün sınırlarında verilen bir mücadele değil, bugünüme ışık tutan bir deneyimdir aynı zamanda.

DERBY işçilerinin üyesi olduğu Lastik-İş Sendikası dönemin mücadelecisi sendikalarından biridir ve Paşabahçe grevinin ardından DİSK'in kuruluşunda etkin bir rol oynamıştır. Lastik-İş'in üyesi işçilerle birlikte yarattığı bu mücadelecisi dinamik patronları ve özellikle DERBY patronunu fazlasıyla rahatsız etmektedir. Daha öncesinde yıllarca işyerinde Lastik-İş yetkili sendika olmasına rağmen, 1968 yılında DERBY patronu Lastik-İş'i bertaraf etmek için planlar yapmaktadır.

Lastik-İş'in Türk-İş'ten ayrılarak DİSK'in kuruluşunda yer almasının ardından ise Türk-İş bünyesinde aynı iş kolunda Kauçuk İş adında bir sendika kurulmuş ve bu

sendika patronların gözdesi olmuş durumdadır.

Toplu Sözleşme için yetki tespitinin yapıldığı dönemde DERBY patronu, işbirlikçi Kauçuk İş Sendikası'nın ağaları ve devlet desteği ile DERBY işçilerine bir oyun oynar. Çalışma Bakanlığı naylon üyeler yolu ile sağlanan çoğunluğu dikkate alarak toplu sözleşme yetkisini Kauçuk İş Sendikası'na verir.

Bu ana kadar DERBY patronu ve işbirlikçi sendikacılar hallerinden memnun bir şekilde toplu sözleşme hazırlıklarını yapmaktadır. Toplu sözleşme için ilk görüşme 4 Temmuz günü gerçekleştirilecektir.

Toplu sözleşme görüşmesinin gerçekleşeceği 4 Temmuz günü DERBY işçileri referandum talebi ile fabrikayı işgal eder. Yasalarda referandum hakkı bulunmamasına rağmen DERBY işçileri özgür iradelerinin hiçe sayıldığı gerekçesi ile böyle bir taleple ortaya çıkarlar.

İşgal sürerken patron, işçilerin fabrikaya zarar verdiğini iddia eder. Bine yakın DERBY işçisi ise 7 Temmuz'da basını fabrikaya çağırarak patronun bu iddialarını çürütür.

8 Temmuz'da vali, DERBY patronu ve Lastik-İş Sendikası arasında

bir toplantı yapılır. Bu toplantıda patron, fabrikada yapılacak referandumun sonucunu kabul edeceğini bildirir. Yapılan oylamada Lastik-İş 930 oy alırken, Bakanlığın yetki verdiği Kauçuk İş'e sadece 6 oy çıkar.

Böylece, DERBY işçileri kendi iradelerini temsil eden bir sendika ile toplu sözleşme masasına oturur ve yeni haklar elde ederek toplu sözleşme masasından ayrılırlar.

Dönemin yasaları DERBY işçilerinin ortaya attığı referandum talebini "suç" sayarken, DERBY işçileri birlikleri ve mücadele iradeleri ile bu hakkı fiilen elde etmişlerdir.

Patronlar, işçilerin bu gücünü ancak 12 Eylül darbesi ile kırarken, ondan sonra kurdukları ve büyüttükleri işbirlikçi sendikaların yöneticileri ile o güne kadar kazandığımız tüm hakları birer birer gasp ettiler.

Bu yüzden DERBY işgali, patronlara boyun eğen sendikacılık ile gücünü işçinin birliğinden alan mücadelecisi sendikacılık anlayışı arasındaki kavgada önemli bir uğrak noktasıdır. 50 yılı aşkın bir zaman geçtikten sonra, halen kendi irademize sahip çıkmanın önemini, hakların söke söke alındığını gösteren bir mücadeledir.

DERBY işgali, patronlara boyun eğen sendikacılık ile gücünü işçinin birliğinden alan mücadelecisi sendikacılık anlayışı arasındaki kavgada önemli bir uğrak noktasıdır. 50 yılı aşkın bir zaman geçtikten sonra, halen kendi irademize sahip çıkmanın önemini, hakların söke söke alındığını gösteren bir mücadeledir.

Sahnenin arkasında emperyalistler ve NATO var...

Sinema; güldüğümüz, ağladığımız, gündelik hayatın kimi anlarına tanıklık ettiğimiz, hayaller kurduğumuz ve dört bir yandan kuşatıldığımız bu sömürü düzeninde bir nebze de olsa nefes alabildiğimizi hissettiğimiz sanat dallarının başında geliyor.

Üstelik bugün, yüksek bilet fiyatlarıyla erişimi zorlaşan sinema salonlarını bir kenara bırakırsak, dijitalleşen dünyada daha kolayından ulaşılan medya araçlarından biri olması da bunu ayrıca kolaylaştırıyor.

Bizlerin sinemaya attığı değerlerin aksine, egemenler, “ışılıklı sinema dünyası” ilk ortaya çıktığından itibaren ona çok farklı misyonlar biçtiler.

Yaşadığımız sömürü düzeninde kapitalistler için her şeyin başı daha fazla kâr elde etmektir.

1800’lü yılların ortasında geniş kitlelerin sinemaya ilgisinin yüksek kârlar getirmesi, sektörün dev bir endüstriye dönüşmesinin önünü açtı. Film şirketleri zamanla enerji, finans, teknoloji şirketleriyle iç içe geçmiş medya imparatorluklarına dönüştü. Amerika merkezli Hollywood’dan dünyanın dört yanına yayılan ağlarla devasa bir pazar haline geldi.

Ancak egemenler, sinemanın yüksek kârlar getirmesi dışında başka bir yönünü daha keşfettiler. Kitleleri etkileme gücünü...

Amerikan emperyalizmi, sinemayı “Amerikan rüyası” adı altında toplumu şekillendirmenin bir imkânı olarak gördüğü gibi, sinema aracılığıyla “Amerika’nın sarsılmazlığı” mitini yayarak Amerika’nın dünya üzerinde hakimiyetini pekiştirmeyi hedefledi.

Nasıl mı? Düşmanlar yarattılar mesela... Ve o düşmanların karşısında Amerikalı kahramanlar... Bir dönem vahşi Kızılderililer düşmandı, 2. Dünya savaşı sırasında Almanlar ve Japonlar, sonrasında Sovyetler, Körfez savaşının ve 11 Eylül’ün ardından ise “Arap teröristler”. Ve o düşmanlar karşısında kahramanlar ve savaşlarda yenilmez ve sarsılmaz

Amerikalılar gerçekliği...

Ve özellikle 1940’lardan sonrasında Amerikan yönetimi sektörü kendi dış politikasına göre şekillendirmek için büyük çaba harcadı. 1942 yılında Pentagon (ABD Savunma Bakanlığı) tarafından kurulan Savaş Bilgilendirme Ofisi (OWI) sinema başta olmak üzere her türlü medya- iletişim aracına müdahale ederek, bu araçları propaganda aygıtı olarak kullanmaya çalıştı. Hollywood’da daha özel müdahale için Pentagon Film İrtibat Bürosu kuruldu. Bu ofis aracılığıyla filmler gerçekler çarpıtılarak Amerikan dış politikasını meşrulaştıracak şekilde yapıldı. Düşmanlar belirlendi, bu düşmanlar döneme göre değiştirildi. Emperyalist savaşlar ve askeri operasyonlar, kitle katliamları bu filmler aracılığıyla meşrulaştırılmaya çalışıldı. Amerika’nın (Vietnam’da olduğu gibi) aldığı yenilgilerin ardından Amerikan ordusunun imajı, yine Pentagon güdümünde, Hollywood şirketleri tarafından yapılan filmlerle onarılmaya çalışıldı.

Bu müdahaleler sonraki dönemler de de devam etti. 11 Eylül’ün ardından ABD Başkanı Bush’un siyasi danışmanı Karl Rove da

sinema tekelleri ile bir araya gelerek sektöre dair yeni planlar-projeler oluşturdu. 11 Eylül’ün ardından özellikle Ortadoğu temalı, “Arap teröristlere” karşı savaşan, bölgede “kurtarıcı” rolünü üstlenen ve daima kazanan Amerikalı kahramanları anlatan filmlerin çekilmesi tesadüf olmasa gerek...

NATO da sektöre el attı...

Hollywood’un çizgisi daima ABD emperyalizmi ve NATO’nun politikalarıyla bağlantılı olmasına rağmen, ABD’nin sektöre bilfiil müdahalelerinin ardından şimdi de NATO sektöre el attı.

Dünya halklarına dönük savaş ve saldırı örgütü olan NATO 2000’li yıllardan beri “StratCom” gibi kurumlar aracılığıyla “iletişim”, “bilgi yönetimi” gibi adlarla dezenformasyonlara, algı operasyonlarına başvuruyor. Şimdi de ideolojik propagandada sinemayı da aktif olarak kullanmayı hedefliyor.

Bu amaçla geçtiğimiz aylarda farklı ülkelerde ardı ardına sinema tekellerinin temsilcileriyle buluşmalar gerçekleştirdi. Kamuoyundan “sanatın savaş için kullanılması” yönünde gelen

itirazların ardından toplantıların “sektörden gelen ilgi üzerine”, “bilgilendirme amaçlı” yapıldığına dair savunular yapılsa dahi, söz konusu toplantıların amacı çok açık... Film-dizilerle NATO’nun imajını yenilemek, savaş ve saldırganlık politikalarını meşrulaştırmak ve özellikle Avrupa’da savaş harcamalarının artırılması için kitle desteğini sağlamak...

Hatta toplantılardan yansıyanlara bakılırsa, hangi vurguların öne çıkarılacağı, hangi “düşmanların” hedefe çıkarılacağı, sahnelerde hangi imgelerin öne çıkartılacağı dahi tartışıldı.

Daha somut olarak Rusya ve Çin tehdidinin işlenmesi gerekliliği öne sürülürken, şirketlere siber savaş, enerji krizleri, dron saldırıları, halk isyanları vs. imgelerin kullanılması “tavsiye” edildi.

Dünya ölçeğinde savaş ve saldırganlık politikaları tırmanırken halkların öfkesi de artıyor. NATO da, NATO’nun “çevirdiği” filmler de er ya da geç dünya halkları tarafından tarihin çöplüğüne atılacak.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

NATO'ya ve emperyalizme hayır!

İzmir'den bir metal işçisi yazdı...

İktidar son günlerde NATO zirvesinin ülkemizde toplanmasının öneminden söz edip duruyor. Televizyonlarda bunun Türkiye için büyük bir prestij olduğu anlatılıyor. Oysa biz işçiler açısından bakıldığında övünülecek bir durum yok. Dünyanın birçok bölgesinde savaşların, işgallerin ve yıkımın sorumlusu olan devletlerin liderlerinin ülkemize gelmesi, burada ağalar paşalar gibi ağırılanması övünç değil ancak utanç nedeni olabilir.

NATO liderleri Ankara'da buluşup ne konuşacaklar? Daha fazla silahlanmayı, yeni askerî planları ve yeni müdahaleleri... Halkların geleceğini değil, kendi çıkarlarını, sermayelerinin çıkarlarını konuşacaklar. Bunun bedelini ise yine işçiler ve emekçiler ödeyecek. Bazı arkadaşlar diyor ki: "İyi ki NATO var, bizi koruyor!" Oysa NATO bizi korumuyor. NATO bizim emperyalist sisteme kölece bağlanmamıza yarıyor. Yeri

geldiğinde ise tıpkı Kore'deki gibi gidip 3 kuruş için ölmemize yol açacak.

Bugün işçiye, emekliye ve emekçiye "kaynak yok" diyenler, NATO zirvesi söz konusu olduğunda milyonlarca lirayı harcamaktan geri durmuyor. Biz temel ihtiyaçlarımızı karşılamakta zorlanırken, ücretlerimiz her geçen gün erirken, bu barbarların toplantıları için tüm olanaklar seferber ediliyor. Çünkü iktidar da emperyalist güçlerle ilişkilerini güçlendirmek ve onların planlarında daha fazla yer almak istiyor. Bunun için de efendilerine kendini beğendirmeye çalışıyor.

Biz işçiler için NATO'nun anlamı açık olmalıdır. NATO daha fazla silahlanma demektir. Daha fazla silahlanma ise eğitime, sağlığa, ücretlere ve sosyal haklara ayrılması gereken kaynakların savaş bütçelerine aktarılması demektir. NATO daha fazla yoksulluk, daha fazla sömürü ve daha fazla savaş demektir.

Savaşların bedelini ise patronlar ödemez. Siyasetçiler ödemez. Cephelerde ölenler işçilerin ve emekçilerin çocuklarıdır. Evlerini terk etmek zorunda kalanlar yoksul halklardır. İşsiz kalanlar, yoksullaşanlar ve göç yollarına düşenler yine emekçilerdir. Buna karşılık silah şirketleri, büyük enerji tekelleri ve savaşlardan beslenen sermaye grupları kârlarına kâr katar.

Bu nedenle biz işçilerin NATO'nun ülkemizde toplanmasına ve emperyalist savaş politikalarına karşı çıkması gerekiyor. Çünkü savaşların da yoksulluğun da faturasını biz ödüyoruz. Daha fazla savaşa değil, insanca yaşayacak ücretlere; daha fazla silaha değil, eğitim ve sağlığa; daha fazla sömürüye değil, eşit ve özgür bir geleceğe ihtiyacımız var.

Mitat Yavuz'u andık

Aksaray'dan bir eğitim emekçisi yazdı...

19 Mayıs'ta sonsuzluğa uğurladığımız Mitat yoldaşı Eğitim Sen Aksaray şubesinde andık. Yoldaşları, işçiler ölümsüzleştiği günde olduğu gibi anma gününde de onu yalnız bırakmadılar.

Anma saygı duruşu ile başladı. Ardından işçiler Mitat yoldaşa ilişkin anılarını anlattılar. Mitat yoldaşın işçi sınıfının örgütlenmesindeki azim ve kararlılığını dile getirdiler. Mitat yoldaş Aksaray'da mücadele içinde işçilerle sıkı bir duygusal-düşünsel bağ oluşturmuştu. Ona "Emmi" diyorlardı.

Emmi'lerini anarken zaman zaman gözyaşlarını tutamadılar. Yoğun duygusal anlar yaşadılar. Ondan söz ederken "Birlik düşüncesini yani sınıf bilincini bizde ilk oluşturan kişidir. Mithat yoldaş bize rehber oldu" dediler. Anmada şiirler okundu.

Son söz, Kayseri'den katılan bir yoldaşına verildi. O da Mitat'ın yaşamından kesitler aktardı; onun sınıfın örgütlenmesi için gösterdiği çabayı ifade etti.

Mitat yoldaşın bıraktığı emeğin kurtuluşu bayrağını kararlılıkla taşımaya devam edeceğiz.

Bu oyunu bozmalıyız!

İzmir'den bir metal işçisi yazdı...

Doğaya çöküp memleketin bütün madenlerini sermayeye peşkeş çektiniz.

İşçiyi yabancı sermaye baronları ile karşı karşıya getirip resmen yok ettiniz.

Belirlediğiniz fiyatlar ile işçinin maliyetini katladınız.

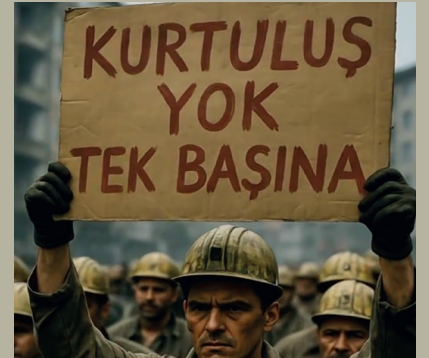
Çiftçiler artık üretmiyor sayenizde. Üretmeye çalışsana da borç teklif ediyorsunuz, sesini çıkarsa polis, jandarma kuvvetiyle eziyorsunuz.

Ama önemli değil sarayımızın keyfi yerinde, itibarımıza gölge düşmüyor.

First Leydi'mizin 50 bin dolarlık çantası var tabi, neden eksik olsun başkalarından. Sarayın evladı Bilal'imizin gemi filoları var hatta ona göre halk tembel...

Sadece bu da değil mesele...

Soma'dan Erzincan'a doğa talan

ediliyor, madenler özelleştirilince hak gaspları ve işsizlik artıyor...

Sermaye iktidarı bu da yetmez deyip işçiyi köylüyü borçlandırarak sisteme köle haline getirip icralık ederek bitiriyor...

Çünkü AKP iktidarı yerli yabancı sermayenin hizmetinde, memleketin talan edilmesinde başrolü oynuyor.

İşçiler köylüler olarak mücadeleyi büyütmezsek bu oyunu bozamayız.

Trump'ın İran'a tehditleri ve Erdoğan sevgisi devam ediyor

İstanbul'dan bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

Emperyalist-siyonist güçlerin İran'a yönelik saldırıları sürüyor. Bu savaş ve saldırganlık politikasının baş sorumlusu olan Trump ise küstahça açıklamalar yapmaya devam ediyor. Gözünü İran petrolüne diken Trump, savaşta sıkışıkça birbiriyle çelişen açıklamalar yapmaya devam ediyor.

Trump, İran'ı sık sık çok sert darbeler indirmekle, yok etmekle tehdit ediyor. Ancak bu sert tehditlerin hemen ardından İran'la yürütülen müzakereler sonucunda anlaşmaya varıldığını söylüyor, ardından yeniden İran'ı yok etmekten bahsediyor, sonra tekrar barış mesajları veriyor vb... Trump'ın söylemlerindeki bu tutarsızlıklar sık sık tekrarlınsa da bir konuda istikrar gösteriyor: AKP şefi Erdoğan'a olan "sevgisi". Trump, her fırsatta Erdoğan'dan övgü dolu sözlerle bahsediyor. Onu övüyor, ne iyi dost olduklarından bahsediyor.

Kuşkusuz onun Erdoğan'a olan bu "sevgisi" boşa değil. Bu sevgi, Erdoğan'ın Trump'a ve dolayısıyla emperyalizme olan bağlılığından ve onların bir dediğini iki etmemesinden kaynaklanıyor.

Erdoğan bu övgüleri, emperyalizme ve İsrail siyonizmine karşı sözde çıkışlar yapsa da pratikte siyonizmin yanında yer alan politikaları sayesinde kazanıyor. Nitekim Trump da Erdoğan'ın misyonunun gayet farkında. "Türk Cumhurbaşkanı Erdoğan İsrail'i tehdit etmeyi sürdürüyor. Sizce İsrail ile Türkiye arasında bir çatışma çıkma ihtimali var mı?" sorusu üzerine Trump şu yanıtı veriyor:

"Erdoğan benim çok iyi bir dostum ve birlikte çok iyi çalıştık. Kendisini çok severim... Türkiye ile böyle bir şeyin yaşanacağını sanmıyorum, en azından ben başkanken olmaz. Çünkü o bana saygı duyuyor, ben de ona saygı duyuyorum. Bunun

ötesinde, aramızda iyi bir dostluk var."

Bu övgü dolu sözler, Erdoğan liderliğindeki tek adam rejiminin emperyalistlere hizmette kusur etmemesinin sonucudur. Aralarındaki "dostluk", ortak sınıf çıkarlarından kaynaklanmaktadır. Başta ABD olmak üzere emperyalist-siyonist güçler

ve Erdoğan gibi onların sadık hizmetkârları, kendi çıkarları uğruna "dostluklarını" pekiştirirken Ortadoğu kan gölüne çevrilmeye devam edilmekte, halklar ise acıya, ölüme ve gözyaşına mahkûm edilmektedir.

Onların bu kirli ittifaklarını durduracak güç ise işçi sınıfının ve ezilen halkların birleşik, devrimci mücadelesidir.

Borç ile yaşıyoruz

Manisa'dan bir kadın işçi yazdı...

Son yıllarda yaşadığımız ekonomik yıkım her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Kriz derinleştikçe biz daha fazla yoksullaşıyoruz, daha fazla borçlanıyoruz. Buna karşılık patronlar servetlerine servet katıyor. Televizyonlarda ve gazetelerde ekonominin büyüdüğünden söz ediyorlar ama bizim bu büyümeden haberimiz yok.

Eskiden kredi kartını ihtiyaç halinde kullanırdık. Bir beyaz eşya alınacaksa ya da beklenmedik bir masraf çıkarsa karta başvurulurdu. Şimdi ise market alışverişini, faturaları ve en temel ihtiyaçlarımızı bile kredi kartıyla hallediyoruz. Faizlerin yüksek olması da hiçbir şeyi değiştirmiyor zira bize verilen ücretlerle kartlar olmadan yaşamak mümkün olmuyor.

Çevremdeki birçok işçi arkadaşımın birden fazla kredi kartı var. Bir kartın borcu diğer kartla kapatılmaya çalışılıyor. Maaş yattığı gün bankalar alacağını tahsil ediyor, birkaç gün sonra yine beş kuruşsuz kalıyoruz. Yani fabrikalara olduğu kadar bankalara da çalışır hale getirildik.

En kötüsü de insanın geleceğini görememesi. Her ay "Bu ay nasıl geçecek?" diye düşünüyoruz. Çocukların ihtiyaçları, kira, faturalar ve mutfak masrafları derken borç yükü giderek büyüyor. Daha çok çalışıyoruz ama daha kötü koşullarda yaşıyoruz.

Saraydaki yöneticiler ve patronlar ekonominin iyiye gittiğini anlatıyorlar. Ama biz market raflarındaki fiyatları görüyoruz. Birkaç yıl önce aldığımız ürünleri bugün iki ya da üç katı fiyata almak zorunda kalıyoruz.

Bir ülkede kredi kartı sayısının 147 milyona ulaşması bir zenginlik

göstergesi değildir. Milyonlarca emekçinin artık ücretiyle yaşayamadığının göstergesidir ancak.

Bu düzen patronları daha zengin ederken işçi ve emekçileri daha fazla yoksullaştırıyor. Ücretler bilinçli olarak düşük tutuluyor, milyonlarca işçi açlık sınırının altında yaşamaya mahkûm ediliyor. Sonra da insanlar bankaların ve finans kuruluşlarının kucağına itiliyor. Böylece patronlar işyerlerinde sömürürken bankalar da borç ve faiz yoluyla emekçilerin cebindeki son kuruşa kadar el koyuyor.

Yaşadığımız sorunlar bireysel değildir. Milyonlarca işçi aynı borç yükünün altında eziliyor. Bu nedenle çözüm de tek tek kurtuluş aramakta değil, örgütlü mücadeleyi büyütme, O yüzden bir araya gelip bu sömürü düzenine karşı mücadele etmek gerekiyor.

**Haydutlar
zirvesine
GEÇİT YOK!**

HALKLARIN KATİLİ

**NATO
DEFOL!**

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

  emeginkurtulus EKurtulusu

